

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2272/2025
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Јовановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Николов, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 14/24 од 21.11.2024. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 14/24 од 21.11.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 14/24 од 21.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 331/23 од 13.11.2023. године, ставом првим изреке, укинута је у целини решење о извршењу Основног суда у Зајечару Иив 232/22 од 10.11.2022. године у обавезујућем делу за износ главног дуга од 148.500,00 динара и за трошкове извршења од 13.257,00 динара и тужбени захтев тужиле је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име накнаде парничних трошкова исплати 73.885,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 14/24 од 21.11.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиле одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по

оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом укинута је у целини решење о извршењу Основног суда у Зајечару и одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиле, јер потраживање тужиле, као адвоката, према туженом није доспело. О праву тужиле нижестепени судови су одлучили на основу чињеница утврђених у поступку, уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у ситуацији када странке постигну договор о наплати потраживања сходно Закону о облигационим односима, те се не ради о правном питању које је потребно размотрити ради уједначавања судске праксе, односно правном питању од општег интереса и питању у интересу равноправности грађана нити је потребно ново тумачење права.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужила у тужби навела не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.11.2022. године, а вредност предмета спора је 148.500,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**